

Vágó Istvánné 20 Éves Korában

Ez én vagyok a konyhaablak előtt 1942-ben vagy 1943-ban. Ezt a kockás szoknyát 1942-ben kaptam. A kereskedelmiben hatan voltunk zsidó lányok. Volt az 'A' meg a 'B' osztály. Az 'A' osztályba azok jártak, akik írtak szombaton, a 'B' osztályba meg mi jártunk, akiknek megengedték, hogy ne írjanak szombaton. Úgy restelltem, hogy szombaton a lány vitte a táskát. Mindig mondtam, hogy menjen a járda másik szélén. Az utca végén aztán el is vettem tőle, és mondtam, hogy menjen haza. Ott, a kereskedelmiben soha semmi bántódás nem ért bennünket. Se a tanárok, se az osztály részéről. Olyan harminc-negyven fő körüli osztály volt, és olyan jóban voltunk, mintha nem lett volna valláskülönbség köztünk. A kereskedelmet két év után otthagytam, mert volt ott egy hadiüzem, ahol zsávolynadrágot varrtak, és aki vitte a saját varrógépét, azt felvették. Ugyanis az a hír járta, hogy aki dolgozik, azt nem viszik el [1939-40 körül hagyhatta abba a kereskedelmi iskolát. Ekkor már érvényben volt a második zsidótörvény is, és számos hátrányos megkülönböztetés érte a zsidóságot, de ekkoriban még föl sem merült a deportálás. -- A szerk.]. Azon kívül, hogy tanultam, sokat olvastam. Nagyon szerettem olvasni. Meg kézimunkázni nagyon szerettem. Sokat hallgattuk a rádiót, akkoriban olyan énekesnők voltak, mint Toti dal Monte, Galli-Curci. Háztartási munkában nem vettem részt. Amikor kezdtem nagyobb lenni, szegény apukám mindig mondta, hogy legalább pénteken menjek be a konyhába, hogy tanuljak valamit. De szegény anyukám, mintha érezte volna, mi lesz, azt mondta, ne bántson, addig van jó dolga, míg itthon van.